

РЕШЕНИЕ

№ 5553

гр. София, 11.09.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.07.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Веселина Женаварова

ЧЛЕНОВЕ: Георги Тафров

Людмила Коева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2820** по описа за **2023** година докладвано от съдия Людмила Коева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и следващите от АПК.

Образувано е по касационна жалба на ОПП - СДВР, чрез юрисконсулт А., срещу Решение № 528 от 31.01.2023 г. по АНД № 20221110213713/2022 г. по описа на СРС, НО, 130 с-в, с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-000012 от 04.01.2021 г., издадено от началника на група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с което на Ч. П. П. на основание чл. 175, ал. 3, предложение 1 от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/, за нарушение на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, му е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 300 лева и е лишен от право да управлява МПС за срок от 6 месеца.

Решението е оспорено като постановено в нарушение на закона и при допуснато съществено нарушение на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал1, т.1 и т.2 от Наказателно-процесуалния кодекс (НПК). В касационната жалба са изложени доводи, че административният орган не е длъжен да уведомява собственика при служебно прекратена регистрация на МПС, а изводът на съда, че санкционираното лице не е допуснало виновно вмененото му нарушение е неправилен. Искането до съда е да постанови решение, с което да се отмени обжалваното решение и с него да се потвърди наказателно постановление. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за

прекомерност на адвокатското възнаграждение.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът по касация се явява лично, оспорва жалбата и моли за потвърждаване на съдебното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.63в от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна.

С потвърденото от СРС НП № 21-4332-000012 от 04.01.2021 г., издадено от началник група в Столична дирекция на вътрешните работи, отдел „Пътна полиция“, на Ч. П. П. на основание чл. 175, ал. 3, пр.1 от ЗДвП са наложени административни наказания глоба в размер на 300 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от шест месеца, за това, че на 18.04.2019 г. около 01:50 часа в [населено място] управлявал по АМ „Т.“ с посока на движение от [улица]към [населено място] лек автомобил модел „М.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на майката на жалбоподателя, със служебно прекратена регистрация на 26.11.2018 г. по чл. 143, ал. 15 ЗДвП. Нарушението било установено при извършена проверка от страна на служители при ОПП-СДВР. С оглед изложеното била извършена проверка, която приключила с прокурорско постановление по описа на СРС, с отказ от образуване на наказателно производство, а преписката била изпратена на ОПП – СДВР за преценка наличието на предпоставки за образуване на административно производство. Било прието, че водачът е извършил нарушение на ЗДвП, въз основа на което било издадено процесното НП.

В обжалваното решение СРС е приел, че обжалваното наказателно постановление е издадено от материално компетентни лица по смисъла на закона, както и че АУАН и НП са съставени в предвидените в член 34 от ЗАНН давностни срокове.

За да постанови обжалваното решение и да отмени НП съдът е приел, че Ч. П. П. не е осъществила състава на административно нарушение по чл. 140, ал.1 от ЗДвП. Приел е, че е осъществил от обективна страна вмененото му нарушение, но в случая не се установява, че управлението на МПС с прекратена регистрация е осъществено от него виновно, респективно поведението му не представлява административно нарушение, тъй като липсва изискуем от закона елемент от субективна страна, поради което е отменил наказателно постановление поради неправилно приложение на материалния закон.

Настоящият касационен състав намира съдебното решение за съобразено с материалния закон. При постановяването му съдът пълно и всестранно е изследвал фактическата обстановка и въз основа на събраните доказателства е извел правилни правни изводи.

В изпълнение на задълженията си и на принципа за служебното начало въззивният съд е събрал всички доказателства, релевантни за решаване на правния спор.

Административното нарушение по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП – управление на нерегистрирано МПС по пътищата, отворени за обществено ползване, е формално нарушение, поради което извършването му е възможно само при наличие на пряк

умисъл. Интелектуалният момент на същия включва съзнаване от страна на нарушителя на всички елементи от обективния състав на нарушението – фактът, че регистрацията на МПС е прекратена и че той управлява нерегистрирано МПС. За да бъде осъзнато прекратяването на регистрацията на МПС, несъмнено е необходимо нарушителят да знае, че то е съществуващ факт от обективната действителност, т. е. че регистрацията е служебно прекратена от компетентната служба, в случая СДВР, на определена дата и че нарушителят управлява МПС след нея. Липсата на знание за който и да е от тези обективни признаци от състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка на дееца, съобразно разпоредбата на чл. 14, ал. 1 от НК.

От наличните в това производство доказателства е безспорно доказано, че служебната дерегистрация на МПС не е съобщавана на Ч. П. П., нито на собственика на автомобила. Този факт не се оспорва от касатора. Вярно е, че разпоредбата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не съдържа изрично такова задължение за административния орган по дерегистрацията. Предвиденият в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП ред за прекратяване на регистрацията – чрез отбелязване в автоматизираната информационна система, не означава, че това отбелязване не е предшествано от издаването на ИАА – волеизявление, с което се преценява дали са предвидените в разпоредбата предпоставки, а именно – неизпълнение на задължението за регистриране на МПС в двумесечен срок. Съответният орган обективира волеизявлението си по констатиране на вече възникнал друг юридически факт (неизпълнение на задължението за пререгистрация в двумесечен срок) чрез отбелязването в автоматизираната информационна система – следователно, налице е акт по чл. 21, ал. 2 от АПК, който подлежи на съдебно обжалване (в този смисъл са Определение № 2785/01.03.2021 г. по адм. д. № 1828/2021 г. на ВАС, VII отд.; Решение № 7391/22.07.2022 г. по адм. д. № 1295/2022 г на ВАС, VII отд., Определение № 14092 от 16.11.2020 г. на ВАС по адм. д. № 9510/2020 г., VII отд.). Съобщаването на този ИАА не е изрично предвидено в чл. 143, ал. 15 от ЗДвП, но според АПК индивидуалният административен акт не поражда действие преди да е доведен до знанието на адресата си, независимо от способа на съобщаването. Едва след съобщаването му, а при липса на допуснато предварително изпълнение - и след влизането му в сила, собственикът е длъжен да съобрази поведението си с факта на дерегистрация, а ако продължи да управлява МПС ще бъде субект на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, респективно – на отговорността по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП.

Поради изложеното, несъобщаването на конкретния ИАА за дерегистрация на МПС на адресата му, води до незнание на собственика на автомобила за прекратената му регистрация, а още по-малко на ползвателя на автомобила, който не е собственик, което означава липсата на знание за обективните признаци на състава на нарушението по чл. 140, ал. 1 от ЗДвП, което само по себе си изключва умисъла за извършването му поради фактическа грешка по см. чл. 14, ал. 1 от НК.

Неоснователни са доводите в касационната жалба, че водачът е следвало да провери всички документи на автомобила и да се увери, че управляваният от него автомобил отговаря на изискванията на закона. Ред за проверка относно активната регистрация на пътните превозни средства и то достъпен за всеки гражданин, вкл. собственик или ползвател, не съществува (в този смисъл – ТП № 2 от 05.04.2023 г по т. д. № 3/2022 г на I и II колегия на ВАС и ОСС на НК на ВКС). Доказателство за надлежна регистрация на МПС за всеки един водач (извън собственика след изричното му

уведомяване от КАТ за deregистрацията) е свидетелството за регистрация на МПС, което му е предоставено преди управлението. Следователно в случая Ч. П. П. не е разполагала към 18.04.2019 г. и не разполага понастоящем с никаква възможност да знае или да предполага за прекратената регистрация на автомобила, който не е и негова собственост, още повече – да знае точната дата, на която това е станало.

При извършената служебна проверка касационната инстанция не констатира пороци, водещи до недопустимост или нищожност на обжалваното решение. С оглед горните съображения, не са налице и сочените в касационната жалба основания за отмяна на решението, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

По гореизложените съображения и на основание чл. 221, ал.2, АПК, вр. с чл. 63в, ал. 1 от ЗАНН, Административен съд София - град, XI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 528 от 31.01.2023 г., постановено по АНД № 20221110213713/2022 г. по описа на СРС, НО, 130 с-в.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: